

шлъ съ голѣма плячка у тѣхъ-си. Той зель съ себе си въ България мѣдныя лъвъ, който украшавалъ цирка, Гидрійскыя драконъ и по-добрытъ мермерны статуи, съ които были украсены окрестностытъ на Цариградъ. Той съсипалъ сичкитъ градове, които были подъ столицата, зель Адрианополь, и завелъ и оттукъ жителитъ въ сѣвернытъ си области, въ «Задунавска България,» спорѣдъ изразеніето на гърка отъ Византия. Числото на прѣселенытъ было, както казватъ голѣмо. Войната задъ Балканытъ утихнѣла за малко време; но тя пламнѣла во Хърватската земя.

Тукъ започели безредицы и распри между Славенытъ и старытъ приморскы градове. Военныйтъ начелникъ на Франкытъ, маркграфъ Кадолахъ или Хадало, жестоко притѣснявалъ Хърватытъ: Людевитъ, великийтъ жупанъ на сѣвернытъ Савски Хървати, са оплаквалъ на императора Людовика Благочестивого, Людовита го не слушали: той зель да са готви за подигваніе. Борна ⁽¹⁹⁾, великийтъ жупанъ на Далматскытъ Хървати, враждувалъ съ него и былъ усърденъ слуга на другоземцытъ; и въ туй време, когато опасността ставала голѣма, Славенскытъ вѣтви, които живѣли на западъ отъ собствена България, по двѣтъ страны на Дунава отъ Тимокъ до устіята на Драва, Бодричитъ, Кучанытъ или Будушанытъ и Тимочанытъ ⁽²⁰⁾, които ся припознавали за поддан-

(19) Тѣй са пише туй име в источникитъ, но по вѣрна щеше да бѣде, невѣмъ, формата *Боренъ*, която са потвърждава отъ дръвинитъ Сръбскы и Хърватскы имена *Воревъ* (винител. падежъ), *Поревос* у Константина Багрянороднѣй, дѣто II-то е намѣсто Б.

(20) За тѣзи племена, за живѣлищата и названіа имъ виждъ Слав. древности на Шафарика. Вероятно е, че властѣта на Българытъ са е распространила надъ тѣхъ доста късно, сир. кога вече паднѣли Аварытъ.